

Arrest

nr. 149 879 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS loco advocaat S. SAROLEA en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 27 juli 2013 het Rijk binnen en diende op 29 juli 2013 een asielaanvraag in. Op werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Djiboutiaans staatsburger te zijn afkomstig van de hoofdstad Djibouti. U behoort tot de Issa clan (subclan Saad Musa).

U huwde in 1996 met A.H.A., met wie u 1 zoon heeft. U baatte een voedingswinkel uit in Djibouti stad (Quartier 1), en uw echtgenoot was werkzaam bij Telecom Djibouti. U zou beide aangesloten zijn bij een oppositiepartij: uw man sedert 2005 bij de Mouvement pour le Renouveau Démocratique et le Développement (MRD), en u sinds 2010 bij de Union pour Démocratie et la Justice (UDJ).

Volgens uw verklaringen begonnen uw problemen omwille van jullie politieke activiteiten. Behalve financiële steun zou u zich beziggehouden hebben met het mobiliseren van vrouwen, terwijl uw man

dienst zou doen als boodschapper binnen zijn partij. In januari 2013 raakte uw man zijn werk bij Telecom Djibouti kwijt. Op 1 maart 2013 zou u een eerste keer gearresteerd zijn op een betoging, waarna u 3 dagen werd vastgehouden in het politiecommissariaat 5. Na uw vrijlating zou uw winkel door de autoriteiten gesloten zijn en zou ook uw medicatie (HIV) u ontnemen. U besloot toen dat u het land moest verlaten, maar zette in tussentijd wel uw deelname aan de betogingen voort.

Op 6 mei 2013 werd u een tweede keer gearresteerd en opnieuw 3 dagen vastgehouden in het politiecommissariaat 4. Bij uw vrijlating werd u onder druk gezet om een document te ondertekenen, waarvan ze u een stuk mee gaven, en ze dreigden dat ze u bij een derde arrestatie zouden doden. Nadat uw visum voor Frankrijk in orde was, trachtte u op 16 juni 2013 samen met uw zoon Djibouti per vliegtuig te verlaten. U werd echter herkend door de veiligheidsdiensten, en kreeg geen toestemming het land te verlaten. Jullie paspoorten en vliegtickets werden ingehouden.

Op 18 juni 2013 zou uw man 's nachts thuis gearresteerd zijn door leden van de veiligheidsdienst "STS". U zou sindsdien niet meer thuis verbleven hebben, maar telkens bij familieleden. Via een buurvrouw kwam u te weten dat de politie nog regelmatig naar u op zoek kwam. De politie overhandigde haar een convocatiebrieff op uw naam. Op 30 juni 2013 zou u er alsnog in slagen om samen met uw 16-jarige zoon Djibouti te verlaten. U reisde per bus naar Adis Abeba (Ethiopië), waar u op 26 juli 2013 met een vals paspoort een vliegtuig nam. Op 27 juli 2013 zou u in België toegekomen zijn, waar u op 29 juli 2013 asiel aanvraagde.

Midden september 2013 zou uw man vrijgelaten zijn uit de gevangenis van Nagad. U sprak een laatste keer met hem in november 2013 en opnieuw een aantal keer na het eerste gehoor op het CGVS. U staat tevens nog in contact met uw schoonbroer, uw eigen broer Abdullah daarentegen overleed in april 2014. U zou echter amper informatie hebben over het lot van uw man, omdat niemand u hier veel over zou vertellen. U weet enkel dat uw man in december 2013 nogmaals gearresteerd zou zijn, en toen 3 weken werd vastgehouden. Volgens uw verklaringen zouden al uw familieleden bang zijn om iets over de telefoon te vertellen, uit vrees dat de autoriteiten mee zouden luisteren. Niettemin zou u in België ook deelnemen aan een betoging.

Bij een eventuele terugkeer naar Djibouti vreest u de autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten in Djibouti.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart (uitgereikt op 25/03/1993); de originele geboorteakte van uw enige zoon (uitgereikt op 10/06/2013); uw originele lidkaart van de UDJ (uitgereikt op 12/06/2010); de originele vergunningen voor uw winkel voor de jaren 2011, 2012 en 2013; een originele vergunning van de Kamer van Koophandel en het betalingsbewijs voor het bedrag dat u betaalde om deze te verkrijgen (uitgereikt op 26/03/2013); het originele schoolattest van uw zoon (afgeleverd op 15/06/2013); een origineel attest van de Djiboutiaanse autoriteiten ter staving van uw arrestatie van 6 tot en met 9 mei 2013; een originele oproepingsbrief op uw naam om u in het centrale politiecommissariaat aan te bieden op 24 juni 2013; 4 foto's waarop u te zien bent als één van de deelnemers van een manifestatie in België, 2 Belgische medische attesten waaruit enerzijds blijkt dat u besneden bent (type 3) en anderzijds dat u HIV heeft.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden voor ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst de Djiboutiaanse autoriteiten vreest omwille van uw activiteiten voor de politieke oppositiepartij Union pour Démocratie et la Justice (UDJ).

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die uit zouden gaan van de Djiboutiaanse autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten voor de oppositiepartij UDJ.

Op de eerste plaats omdat er ernstige vragen rijzen omtrent uw politiek engagement. U verklaarde dat u in 2010 lid werd van UDJ, hoewel uw echtgenoot reeds sinds 2005 lid zou zijn van MRD. Uw kennis over uw partij en de andere oppositiepartijen in Djibouti blijft echter zeer beperkt. Op de vraag waarom u voor UDJ koos, terwijl uw echtgenoot in 2010 al liefst 5 jaar deel uitmaakte van MRD, antwoordde u vaagweg dat u die keuze maakte en alle oppositiepartijen toch hetzelfde waren. Verder gevraagd of u specifieke redenen had waarom u UDJ boven MRD verkoos, gaf u aan dat u geen voorkeur had voor welke oppositiepartij dan ook. De reden waarom u voor een andere partij dan uw man koos, verklaart u dan ook eenvoudigweg doordat u via verschillende kanalen verandering in Djibouti wilde brengen. Uiteindelijk hebben alle oppositiepartijen volgens u toch exact dezelfde visie en doelstellingen, namelijk 'verandering brengen' (gehoorverslag CGVS, 10). Echter, uit uw administratief dossier blijkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken andere verklaringen aflegde. Zo vertelde u toen dat uw man een bestuurslid was van UDJ, en werd er met geen woord over enig lidmaatschap van MRD gerept.

(Vragenlijst d.d. 01/08/2013). Hiermee geconfronteerd ontkende u louter dit toen zo gezegd te hebben (gehoorverslag CGVS 28/07/2014, 4). Deze vaststelling ondergraaft dan ook op ernstige wijze uw verklaringen in verband met het politiek engagement Van uw echtgenoot. Deze twijfel wordt nog verder gevoed door uw eerder oppervlakkige kennis over uw man zijn activiteiten en collega's bij MRD (gehoorverslag CGVS 09/04/2014, 10).

Wat uw eigen politiek engagement betreft, blijkt uit uw verklaringen dat u geen hoge functie binnen het UDJ bekleedde. Zo gaf u financiële steun, en informeerde u samen met anderen de UDJ-vrouwen als er een activiteit op stapel was (gehoorverslag CGVS 09/04/2014, 8-9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat het UDJ één van de Djiboutiaanse oppositiepartijen is die niet illegaal verklaard werden door de autoriteiten, hetgeen zich blijkbaar vertaalt naar een lager aantal UDJ-sympathisanten die door de Djiboutiaanse autoriteiten gearresteerd worden. Uitzonderingen hierop vormen hooggeplaatste UDJ-leden en ook lagere leden in het kader van massale arrestaties tijdens grote manifestaties (zie blauwe map, COI Focus: UDJ). U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt waarom de Djiboutiaanse autoriteiten net u dermate sterk zouden viseren. Temeer aangezien u ook van uw echtgenoot verklaart dat hij in Djibouti geen hoge politieke functie bekleedde (gehoorverslag CGVS 28/07/2014, 4).

Ten tweede komen ook uw verklaringen omtrent de problemen die u nadien ondervonden zou hebben als gevolg van uw politiek activisme eveneens ernstig op de helling te staan, en dit om de volgende redenen.

Eerst en vooral wat betreft uw verklaring dat uw man zijn werk kwijtgespeeld zou zijn door zijn politieke activiteiten. In dit verband dient vastgesteld te worden dat u op de twee gehoren voor het CGVS een andere datum noemde waarop uw man zijn werk verloren zou zijn. Als u aanvankelijk nog verklaarde dat uw man in januari 2013 pas ontslagen werd (gehoorverslag CGVS 09/04/2014, 21), dan werd dit op het tweede gehoor plots twee jaar eerder, namelijk in 2011 (gehoorverslag CGVS 28/07/2014, 5). Wat betreft de verdere problemen van uw man is het opmerkelijk hoe weinig u hiervan op de hoogte bent. Zo verklaarde u tijdens het tweede gehoor plots dat uw man ook in december 2013 nogmaals gearresteerd en drie weken vastgehouden zou zijn (gehoorverslag CGVS 28/07/2014, 11). Het is echter opmerkelijk dat u hier op het eerste gehoor met geen woord over repte: noch toen over de problemen van uw man werd gesproken, noch toen u gevraagd werd welk nieuws uw broer nog voor u had (gehoorverslag CGVS 09/04/2014, 7 en 8). Uw uitleg hiervoor dat u hier toen niet uitdrukkelijk naar werd gevraagd (gehoorverslag CGVS 28/07/2014, 11), volstaat niet. De verantwoordelijkheid rust immers bij de asielzoeker zelf om alle redenen waarom hij/zij een terugkeer naar zijn/haar land van herkomst vreest duidelijk aan te geven, opdat deze mee in rekening zouden kunnen genomen worden bij de beoordeling door het CGVS. Het is in die context dan ook weinig waarschijnlijk dat u na zou laten deze bijkomende arrestatie van uw man zelfs maar te vermelden, louter omdat het u niet werd gevraagd. Temeer aangezien u daarentegen wel spontaan melding maakte van de arrestatie van uw broer in het voorjaar van 2014 (gehoorverslag CGVS 09/04/2014, 8).

Ten tweede rijzen er ook een aantal vragen bij de problemen waar u persoonlijk mee af te rekenen gehad zou hebben. Uzelf zou ook op professioneel vlak stokken in de wielen gestoken zijn, toen uw winkel op 10 maart 2013 werd gesloten door de autoriteiten, hoewel u een geldige vergunning gehad zou hebben tot april dat jaar (gehoorverslag CGVS 09/04/2014, 19). Toen u erop gewezen werd dat uit de door u zelf neergelegde vergunningen blijkt dat u op dat moment effectief niet in regel wat met de benodigde documenten om uw winkel open te houden, paste u uw verklaringen hier eenvoudigweg aan aan. Zo verklaarde u plots bijkomend dat u, zelfs nadat u uw vergunning was gaan verlengen, uw winkel nog steeds niet mocht heropenen (gehoorverslag CGVS, 19-21). Met betrekking tot uw arrestaties kan voorts aangestipt worden dat u opmerkelijke verklaringen aflegde met betrekking tot het document dat u gedwongen zou zijn te ondertekenen bij uw vrijlating de tweede keer. U zou namelijk een stuk van dit document teruggekregen hebben. U legde dit op het CGVS neer. Na lezing van het document blijkt het echter een attest op aanvraag te zijn, afgeleverd door de politie en ter staving van uw vasthouding van 6 tot en met 9 mei 2013. Het is echter weinig aannemelijk dat de Djiboutiaanse politie alle arrestanten spontaan van een dergelijk document in het bezit zou stellen, zonder dat u hierom verzocht zou hebben, zoals u nochtans uitdrukkelijk verklaart (gehoorverslag CGVS, 18).

Ten derde blijken uw verklaringen niet steeds te stroken met de voorhanden zijnde feitelijke info waarover het CGVS beschikt, waardoor de geloofwaardigheid van uw problemen net voor uw vlucht nog verder ondergraven wordt. Zo gaf u van bij aanvang toe dat u in het bezit bent van een Djiboutiaans paspoort en dat u een Frans visum regelde om Djibouti te kunnen ontvluchten. Volgens uw verdere verklaringen zou u bij die poging echter op de luchthaven van Djibouti apart genomen zijn door leden van de veiligheidsdienst "STS", die uw paspoort en vliegtuigticket afnamen (gehoorverslag 09/04/2014,

13 en gehoorverslag 28/07/2014, 6). Dit gebeurde volgens uw verklaringen nog voor de arrestatie van uw man op 18 juni en de daaropvolgende convocatiebrieven op uw naam van 20 juni. Echter, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt was uw reisvisum voor Frankrijk geldig van 26 juni 2013 tot en met 30 juli 2013 (zie informatie in administratief dossier, blauwe map). Op het moment dat u dus beweert geprobeerd te hebben uw land op legale wijze uit te reizen beschikte u bijgevolg nog niet eens over een geldig reisvisum voor Frankrijk. Hierdoor rijzen er ernstige twijfels omtrent uw verklaringen in dit verband. Het is dan ook niet geheel onaannemelijk dat u Djibouti wel degelijk eenvoudigweg met uw eigen paspoort en het voornoemde Franse visum verliet, met als bestemming Frankrijk. Temeer aangezien u beweert niet eens te weten in welke Europese luchthaven u geland zou zijn met uw rechtstreekse vlucht vanuit Ethiopië (Adis Addeba), zelfs niet of het een Franse of een Belgische luchthaven betrof (gehoorverslag CGVS 10/04/2014, 14).

Aan de directe aanleiding voor uw vertrek uit Djibouti, met name de convocatiebrieven, kan immers evenmin enig geloof gehecht worden (gehoorverslag CGVS, 22). Uit informatie van het CGVS blijkt namelijk dat dergelijke officiële documenten in Djibouti eenvoudigweg tegen betaling verkregen kunnen worden. Uw bewering dat de politie dit document eenvoudigweg voor u achterliet, strookt trouwens niet met de feitelijke informatie dat de Djiboutiaanse autoriteiten dergelijke documenten nooit afgeven aan de gezochte personen, waardoor de authenticiteit van het door u neergelegde document ernstig op de helling komt te staan. Het is trouwens enigszins bedenkelijk dat de Djiboutiaanse autoriteiten u op 20 juni plots zouden oproepen om op het politiekantoor te verschijnen, terwijl ze uw man op 18 juni nog thuis waren komen arresteren. De vraag rijst dan ook waarom ze u die dag ook niet meteen arresteerden, aangezien u toen ook thuis was en temeer aangezien ze wisten dat u reeds geprobeerd had om het land te verlaten. Dit betreft een vreemde vaststelling waarvoor u geen verklaring heeft, behalve dat ze terugkwamen voor u (gehoorverslag CGVS 28/07/2014, 10).

Gezien aan bovenstaande problemen als gevolg van uw politieke activiteiten geen geloof gehecht kan worden, betekent dit ook dat aan uw bewering dat de Djiboutiaanse autoriteiten u om diezelfde reden uw medicatie voor HIV zouden ontzeggen, evenmin enig geloof gehecht kan worden (gehoorverslag CGVS, 18 en 19 en 21).

Tot slot wat betreft uw deelname aan betogingen in België. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat er met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten buiten het land van herkomst (réfugié sur place) een bijzondere bewijslast geldt. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. Internationale bescherming kan slechts gegrond zijn op elementen die ontstaan zijn nadat u Djibouti verlaten heeft wanneer het aannemelijk is dat de Djiboutiaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België én er bovendien aanwijzingen zouden zijn dat de aangehaalde activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de Djiboutiaanse overheden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België individueel vervolgd bent geweest door de Djiboutiaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Djiboutiaanse autoriteiten stond, kan er rekening houdend met uw profiel en achtergrond, louter als deelnemer aan betogingen (gehoorverslag CGVS 28/07/2014, 22-23), redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Djiboutiaanse autoriteiten uw handelingen na uw vertrek uit Djibouti niet op de voet gevolgd hebben, en derhalve niet op de hoogte zijn van uw acties in België.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart staat louter uw identiteit en herkomst, hetgeen geenszins betwist wordt. Hetzelfde geldt voor de documenten omtrent de geboorte en scholing van uw enige zoon die met u is meegekomen naar België, alsook het medische attest in verband met uw besnijdenis en het feit dat u HIV heeft. In bovenstaande motivering wordt evenmin betwist dat u lid zou zijn van UDJ (lidkaart), maar wel dat u omwille van uw lidmaatschap en activiteiten voor UDJ vervolgd werd en wordt in Djibouti. Ook de foto's die u neerlegde staven louter dat u deelnam aan manifestaties in België georganiseerd door de Djiboutiaanse oppositie. De drie winkelvergunningen, het attest van de politie, alsook de oproepingsbrief

van de politie werden hierboven reeds besproken. Het bijkomende attest in verband met uw winkel, alsook de bevestiging van betaling hiervoor, die u bij uw tweede gehoor neerlegde, werpen evenmin een ander licht op bovenstaande argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op de schending van *“het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”*.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4.1. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377), noch dat de interviews een belangrijke bron van stress waren. Dat verzoekster aan vele medische problemen lijdt, wordt niet ontkend, doch verzoekster maakt niet duidelijk, noch brengt zij elementen ter adstructie aan hoe haar ziekte haar zou verhinderen correcte en gedetailleerde verklaringen af te leggen over feiten die ze zelf aanbrengt.

2.4.2. Evenmin kan overtuigen dat verzoekers onwetendheden te wijten zijn aan *“problemen die zij had om de tolk te verstaan tijdens haar eerst gehoor”*. Daargelaten dat verzoekster niet specificeert op welk gehoor zij dan precies doelt, met name het eerste gehoor op de DVZ dan wel op het CGVS, kan de

Raad slechts vaststellen dat verzoeksters problemen om de tolk te verstaan geen grondslag vinden in het administratief dossier.

Immers uit het administratief dossier blijkt dat de verklaringen van verzoekster en de vragenlijst van 1 augustus 2013 verzoekster werden voorgelezen in het Somalisch en door haar ondertekend werden, waarbij zij tevens een fotokopie van de vragenlijst ontving. Verzoekster was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de verklaring en de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en haarzelf, ook niet ter gelegenheid van het CGVS-gehoor wanneer haar daarover uitdrukkelijk gevraagd werd, integendeel verzoekster verklaarde ter gehoor uitdrukkelijk dat *“er was geen probleem”* en *“de tolk las me voor wat ik zei en dan moest ik tekenen”* (gehoor 1 p. 2). Verzoeksters raadsman corrigeerde verder nog op het einde van het eerste gehoor een verwarring tussen het vierde en het vijfde arrondissement en beweert *“document niet gezien”*, wat klemmt met het feit dat zij een fotokopie van haar ingevulde vragenlijst heeft ontvangen. Verzoekster verklaarde opnieuw de tolk goed begrepen te hebben (CGVS-gehoor 1 p. 23).

Verzoeksters raadsman verklaart op het einde van het tweede CGVS-gehoor echter als volgt: *“mevrouw zegt dat ze denkt dat hij [de tolk op het vorige interview] moeilijkheden had haar te begrijpen, want hij vroeg steeds om te herhalen”* (gehoor 2 p. 11). Verzoekster wordt naar een concreet voorbeeld gevraagd maar stelt enkel *“het ging niet zo vlot vorige keer, het was te veel, hij die verduidelijkingen vroeg. Ik weet het niet of helemaal mijn verhaal vertaald is en toen en of ik de vragen toen helemaal goed gesteld kreeg. Ik weet het niet. Het ging niet zo vlot.”* (gehoor 2 p. 11). Indien inderdaad uit het eerste gehoor op het CGVS kan blijken dat tolk op bepaalde momenten de vraag herhaalt, toelicht of verduidelijkt, dan kan echter niet blijken dat bepaalde vragen of antwoorden verkeerd zouden vertaald zijn geweest of dat hierdoor andere misverstanden zouden gerezen. Immers er werd proactief herhaald of bijkomend toegelicht wanneer bij een mogelijke onduidelijkheid. Dit wijst eerder op een nauwgezet gehoor. Uit beide gehoorverslagen blijkt immers ontegensprekelijk dat verzoekster de vragen begreep en beantwoordde en dat de communicatie bij beide gehoren vlot verliep. Verzoekster maakt evenmin duidelijk op welk moment zij problemen zou gehad hebben om de tolk te verstaan (of *vice versa*), noch dat hierdoor zaken onjuist zouden vertaald zijn geweest.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om haar politieke profiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker.

2.6. Verzoekster maakt haar politieke engagement niet geloofwaardig nu zowel haar eigen beweerde lidmaatschap van en activiteiten voor de UDJ als de beweerde activiteiten en vervolging van haar man voor de MRD oppervlakkig en zelfs tegenstrijdig worden toegelicht. Zelfs indien verzoeksters familieleden al lid van de UDJ waren, verklaart verzoekster nog altijd niet waarom ze niet nader kan bepalen wanneer ze aansloot bij de UDJ of waarvoor de UDJ staat tenzij verandering realiseren en democratie brengen zoals *“alle oppositie”* (CGVS-gehoor 1 p. 8-9-10). Haar echtgenoot is

'boodschapper' wat ze niet nader toelicht (gehoor 1 p. 9, gehoor 2 p. 4). Voorts legt ze tegenstrijdige verklaringen af inzake zijn ontslag (gehoor 1 p. 21 versus gehoor 2 p. 5) en vermeldt zijn arrestatie in december 2013 niet tijdens het eerste gehoor van 10 april 2014. Indien verzoekster sinds 2010 en haar man sinds 2005 actief lid zouden zijn, verzoekster optrad als mobilisator van de vrouwen en ook haar familie lid zou zijn van de UDJ kan minstens aangenomen worden dat de partijprogramma's, manifestaties en andere acties druk besproken zouden worden in socioprofessionele en familiale kring. Waar in het verzoekschrift nog wordt benadrukt dat *"Als zakenvrouw, beschikte zij van middelen en kon zij hoge bijdragen aan de partij betalen. Zij had een rol van sensibilisatie, in het bijzonder bij andere zakenvrouwen die ook van middelen beschikken."*, dan stelt dit haar uiterst gebrekkige kennis en zeer oppervlakkige verklaringen enkel scherper. Immers van een zakenvrouw die pas op de leeftijd van 42 jaar een politiek engagement aanvat kan verwacht dat zij zich grondig informeert en beraadslaagt over deze nieuwe wending nu dit haar sociale positie beïnvloedt en een financiële weerslag heeft. Het is immers niet aannemelijk dat een gevestigde zakenvrouw met vaste voet in haar gemeenschap en een netwerk van sociale contacten haar keuze aan politiek te doen niet nauwgezet kan toelichten en haar bereidheid financiële middelen te besteden aan een oppositiepartij. Verzoekende partij, die volgens haar verklaringen bovendien ernstig ziek is, komt niet verder dan vage, losse beweringen. Verzoekster maakt dan ook geen politieke engagement aannemelijk, laat staan dat ze een *"problematische opposant"* zou zijn in de ogen van de Djiboutiaanse autoriteiten.

2.6.1. Bovendien kan uit de *"COI Focus Djibouti "L'union pour la Démocratie et la Justice (UDJ)"*¹⁰⁰ blijken dat *"Contrairement au MRD et au FRUD-armé, l'UDJ est On; parti d'opposition légal qui n'a jamais été interdit"* en *"Il y a des cas documentés de sympathisants et de membres de l'UDJ qui ont subi des représailles de la part des autorités, et ce surtout en 2011. Parmi les sources consultées, le Cedoca n'a pas trouvé d'informations indiquant que des membres ou des militants de l'UDJ auraient été arrêtés au cours des années 2002, 2003, 2004, 2006, 2007, 2009, 2010 et 2012. Pour l'année 2013, le Cedoca n'a trouvé que trois cas d'arrestations impliquant clairement des membres de l'UDJ. Il s'agissait du président du parti et de deux présidents de comité. Pour la période 2012-2013, le Cedoca n'a pas «trouvé de cas de simples membres/sympathisants de l'UDJ ou de membres de famille de membres de l'UDJ, qui ont eu des problèmes avec les autorités en raison de ce statuts Toutefois, comme il n'est actuellement souvent pas clair à quel parti les opposants USN appartiennent, le Cedoca ne peut exclure qu'il y a eu des cas de membres de l'UDJ ou de membres de leur famille qui ont connu des problèmes depuis janvier 2013"* zodat verzoekster überhaupt niet aannemelijk maakt dat zij louter omwille van haar UDJ lidmaatschap persoonlijk zou gevisieerd worden, te meer gezien haar laag profiel.

Waar verzoekster nog verwijst naar massale arrestaties van USN leden tijdens betogingen, merkt de Raad op dat de arrestaties in het kader van betogingen niet per definitie een geïndividualiseerde asielrechtelijke vervolging uitmaken nu dergelijke arrestaties kunnen kaderen binnen de ordehandhaving en de specifieke omstandigheden waarin deze arrestaties plaatsvonden -vreedzaam dan wel gewelddadig, toegelaten dan wel verboden- eveneens in aanmerking moeten worden genomen. Een gelijkaardige redenering geldt wat pre-electoraal geweld betreft waar arrestaties in dit verband niet automatisch een illegitieme vervolging inhouden.

2.6.2. Verzoekster verklaarde voorts op de DVZ *"Mijn man werd gearresteerd en opgesloten maar ik weet niet waar. Dit omdat hij één van de bestuursleden is van UDJ"* (vragenlijst 3.5). Waar verzoekster ontkent dit te hebben verklaard en enkel te hebben gezegd dat *"hij lid van een oppositiepartij was"*, kan dit niet blijken uit de letterlijke referentie naar de partij "UDJ". Dat dit een misverstand zou zijn geweest, kan evenmin blijken uit het feit dat verzoeksters raadsman wel opmerkingen maakte over de plaats van de detentie (gehoor 1 p. 23), doch geen opmerking maakte over het lidmaatschap van haar man zodat verzoekster niet kan verschonen hier geen correcties in te hebben aangebracht, temeer nu zij een fotokopie van de ingevulde vragenlijst meekreeg. Waar verzoekster aanvoert dat haar echtgenoot *"geschorst werd in 2011 maar dat hij ontslag kreeg in januari 2013"* staat dit haaks op haar eigen verklaringen ter gehoor waar zij eerst stelde dat in *"Januari 2013. Dan stopten ze en vroegen ze hem zijn werk stop te zetten"* (gehoor 1 p. 21) maar nadien op de vraag *"wanneer werd hij officieel ontslagen?"* antwoordde *"2011"* (gehoor 2 p. 5) zodat beide verklaringen wel degelijk de ontslagdatum betreffen. Dat verzoekster ten gevolge stress en problemen van concentratie tijdens het gehoor de arrestatie van haar man in december 2013 zou zijn vergeten kan geenszins aanvaard worden nu zij wel uitgebreid zijn vorige arrestatie en vrijlating toelichtte en zij bovendien wel de recente arrestatie van haar broer vermeldde (gehoor 1 p. 7-8) zodat zij minstens bij deze gelegenheden van een nieuwe arrestatie

melding had moeten maken. Verzoekster stelt ter terechtzitting bijkomend dat haar echtgenoot ook ziek is en in een ziekenhuis is (in Ethiopië) voor verzorging.

2.7. Verzoekster kan evenmin haar vervolging geloofwaardig toelichten. Waar verzoekster de tweede versie van de sluiting van de winkel lijkt te bevestigen, verklaart zij niet waarom de Djiboutiaanse autoriteiten haar op 16 maart 2013 een vergunning verlenen indien de opening van haar winkel toch wordt geweigerd. Verzoekster toont evenmin aan dat haar winkel werd gesloten, integendeel ze legt een goedgekeurd “patente” voor “année 2013” neer. Verzoekster bewering dat haar winkel zou gesloten zijn ten gevolge van haar politieke activiteiten is strijdig met de neergelegde stukken. De Raad stelt tevens vast dat indien de tolk aangaf een bepaald gedeelte niet begrepen te hebben, er tevens kan blijken dat verzoekster hierop volgend bijkomend omstandig ondervraagd werd zodat zij alleszins meer dan voldoende kansen heeft gehad de toestand uitgebreid en gedetailleerd toe te lichten en eventuele misverstanden uit te klaren. Waar verzoekster foto's bijbrengt van haar deelname aan betogingen in België, kan behalve haar verklaringen ter zake, niet blijken dat zij deelnam aan betogingen in Djibouti. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoekster noch bij haar beweerde tegenhouding op de luchthaven op 16 juni 2013, noch bij de arrestatie van haar man op 18 juni 2013 gearresteerd werd. Dat haar nadien beweerdelijk een convocatie zou zijn bezorgd, waarbij zij op een bepaalde dag wordt uitgenodigd om verklaringen af te leggen in het kader van een niet nader genoemd onderzoek, impliceert immers niet dat verzoekster het voorwerp is van dit onderzoek, laat staan dat zij ergens van beschuldigd zou worden. Bovendien kan hieronder nog blijken dat de convocatie en verzoekster verklaringen hieromtrent, gebrekkig zijn. Aldus kan niet blijken dat verzoekster toen vervolgd of gezocht werd, zodat geen actuele vervolging wordt aangetoond.

2.8. Aangaande de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeksters detentie, verwijst de Raad naar het tweede gedeelte van de achtste paragraaf van de motivering van de bestreden beslissing. Deze terechte vaststelling volstaat om verzoekster detentie ongeloofwaardig te achten. Bovendien benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.9. In de “COI Focus “Djibouti” ‘Fiabilité des documents officiels” van 30 juli 2014 kan blijken dat “Concernant les documents délivrés par les autorités djiboutiennes tels que les avis de recherche, les convocations, les mandats d'arrêt etc., Maître Zakaria a souligné, au cours d'un entretien avec le Cedoca en date du 20 mai 2014, que la corruption bat son plein à Djibouti. Il suffit de payer une certaine somme à un agent de la police/de l'Etat pour que ce dernier vous fournisse le document souhaité. Maître Zakaria a indiqué qu'il arrive que des agents donnent des documents vierges, cachetés et signés, afin que le demandeur les complète à sa guise. Il a également précisé que les convocations ne sont pas livrées aux personnes concernées. La même chose vaut pour les arrêts.”. Voorts wordt in dit document door diverse NGO- en overheidsbronnen bevestigd dat corruptie in Djibouti problematisch is, waaronder het *Institute for Security Studies (ISS)*, het *Freedom House*, het *US Department of State* en de klassering door *Transparency International*. Dit wordt tevens bevestigd door bepaalde Djiboutiaanse oppositieleden. Waar verzoekster stelt dat “Het feit dat convocaties zouden uitgeleverd zijn door corruptie komt enkel uit een getuige van Meneer Zakaria, die advocaat is”, kan inderdaad vastgesteld worden dat enkel deze paragraaf specifiek over convocaties handelt, doch verzoekster gaat er hier aan voorbij dat het hele document bevestigt dat de corruptie in Djibouti problematisch is, dat deze vaststelling gesteund wordt door belangrijke objectieve en gespecialiseerde bronnen zoals wereldwijd werkzame NGO's en het Amerikaanse *Department of State*, dat meneer Zakaria tevens de voorzitter is van de *Ligue djiboutienne des droits humains (LDDH)* zodat hij eveneens borg staat voor geïnstitutionaliseerde expertise ter zake. Bovendien concludeert het document tot slot “Le Cedoca n'a pas trouvé d'autres informations relatives à la fiabilité des documents officiels djiboutiens parmi les sources consultées dans le cadre de cette recherche”. Waar verzoeker nog wijst op artikel 26 van het KB van 11 juli 2013, wijst de Raad erop dat het hier een algemene vraag om informatie betrof, die niet gelinkt is aan een concreet dossier. Daarenboven staat de referentie naar de FIDH / LDDH bij de geconsulteerde bronnen. Waar verzoekster nog verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben

(RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Daarenboven is geenszins aangetoond dat het hier vergelijkbare zaken betreft. Aldus is er geen reden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.10. Verzoekster gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar zij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Er werd dienaangaande reeds vastgesteld dat verzoeksters verklaringen aangaande haar politieke engagement niet geloofwaardig zijn.

2.10.1. Waar verzoekster een "*Attestation de Garde-à-vue*" voorlegt, is dit document niet voorzien van enige identificatiegegevens, noch bovenaan, noch onderaan, wordt geen datum van afgifte bepaald, en stelt dit document in de tekst dat het zou uitgaan van de chef van het vierde arrondissement terwijl in de ondertekening wordt verwezen naar het vijfde arrondissement. Daarenboven staat hierop de vermelding "*Cette présente attestation est délivrée pour servir et valoir ce que de droit*" wat thuishoort in een administratieve verklaring teneinde bepaalde rechten vast te laten stellen, doch ongeloofwaardig is in een strafrechtelijke procedure, waarbij er daarenboven sprake is van slagen en bedreigingen zodat niet kan worden ingezien waarom de Djiboutiaanse autoriteiten zichzelf zouden incrimineren. Dit zijn ernstige vormelijke gebreken die de bewijswaarde van dit document volledig onderuit halen. Dat dit document "*werd gevraagd door vertegenwoordigers van de oppositiepartijen voor iedere personen die werden die dagen vastgehouden*", is een loutere bewering en is bezwaarlijk geloofwaardig of realistisch dat de politie positief zou reageren op verzoeken van oppositiepartijen, laat staan wanneer dit zou neerkomen op zelfincriminatie van de Djiboutiaanse politie.

2.10.2. De bewijswaarde van de *Convocation* wordt voorts aangetast nu het enkel vermeldt dat het uitgegeven is te "*Djibouti le 20*" zonder verdere specificaties. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie dat deze documenten niet aan de betrokken personen worden afgeleverd, laat staan dat dit aan verzoeksters buur zou zijn overhandigd (gehoor 1 p. 22).

2.11. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Verzoekster gaat er dan ook aan voorbij dat zij zelf haar reisweg dient te adstrueren en het bewijs dient aan te dragen hoe, waar en wanneer zij Europa is binnengekomen. Voor zover zij per vergissing een vlucht zou hebben geboekt die zij niet zou hebben gebruikt, staat het eveneens aan verzoekster dit aan te tonen, wat overigens eenvoudig is. Deze vragen zijn wel degelijk van belang nu verzoekster een visum voor Frankrijk had aangevraagd, zodat er terechte vermoedens zijn dat zij legaal met dit visum naar Europa is gekomen, wat meteen haar vervolging zou loochenen nu zij geen toestemming zou krijgen om op officiële wijze het land te verlaten indien zij werkelijk gezocht zou worden.

2.12. Artikel 48/6 Vreemdelingenwet, dat de omzetting is van artikel 4 §5 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, stelt dat wanneer de asielzoeker op wie de bewijslast ligt "een aantal" (eigen benadrukking) van zijn verklaringen

niet aantoon met stukken of andere bewijzen, hij toch geloofwaardig wordt geacht wanneer hij aan de in artikel 48/6 Vreemdelingenwet opgesomde volgende voorwaarden voldoet. Er moet cumulatief aan de voorwaarden voldaan worden. Deze voorwaarden vereisen naast de plicht tot medewerking en het tijdig indienen van een asielaanvraag, dat verzoekster haar verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn, en de asielzoekers in grote lijnen geloofwaardig zijn, *quod non*. Daar waar verzoekster dan ook een schending opwerpt van de artikelen 57/7bis en 57/7ter van de Vreemdelingenwet (thans de artikelen 48/7 en 48/6 Vreemdelingenwet), wijst de Raad erop dat een dergelijke schending elke feitelijke grondslag mist, nu verzoekster om voormelde redenen niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.13. De overige argumenten en documenten vermogen niet bovenstaande beoordeling te wijzigen.

2.14. Verzoekster beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.16. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.17. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoon dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.18. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizendvijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CROMBECQ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CROMBECQ

K. DECLERCK